

РЕШЕНИЕ

№ 2584

гр. София, 19.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 23.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **13867** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

10

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба с вх. № 1012-21-2222/05.12.2019 г. по описа на АССГ на М. Ц. П., ЕГН: [ЕГН] чрез процесуалния представител адв. А. Ж. срещу Решение № 2153-21359/22.11.2019 г. на Директора на ТП на НОИ С. – град, с което се оставят без уважение жалба с вх. № 1012-21-912/17.06.2019 г. и жалба с вх. № 1012-21-163/18.08.2015 г. срещу Разпореждане № 5204306422 от 15.06.2015 г. на длъжностно лице – ръководител по пенсионно осигуряване /ПО/.

Според жалбоподателя оспореното решение е незаконосъобразно, постановено в нарушение на процесуалния и материалния закон и при допусната от издателя на административния акт непълнота на доказателствата, довела до изцяло погрешни изводи и заключения и неправилно интерпретиране на правната и фактическа обстановка. Излагат се доводи за нарушаване на чл. 35 и сл. от АПК, в посока неразкриване в цялост на обективната истина от административния орган, както и на фактите и обстоятелствата от значение за издаване на законен административен акт, с което са нарушени правата и законните интереси на жалбоподателя. Неправилно според жалбоподателя са преценени представените пред пенсионния орган писмени доказателства за настъпване на датата на придобиване на право на отпускане на пенсия. Незаконосъобразно не са събрани доказателства и не е изчислен и взет

предвид трудовия стаж, който жалбоподателят има съгласно чл. 44 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/, според който за осигурителен стаж от трета категория се признава времето на наборна военна служба и времето на обучение на курсанти и школници след навършване на пълнолетие до размера на наборната служба за съответния род войски, съгласно действащото законодателство, независимо кога са положени. Посочва се още, че по време на производството жалбоподателят е работил във фирма „Книжна фабрика“ и този трудов стаж е относим към процесния период, но не е взет предвид при изчисляване на стажа и точките. В жалбата се релевират подробни съображения за неправилно изчислен и намален трудов и осигурителен стаж, с непризнаване на документи и неправилно превръщане на стажа.

Жалбоподателят излага доводи и срещу Разпореждане № [ЕГН] от 30.04.2019 г. за отпускане на пенсия, тъй като счита, че с него трудовият му стаж е определен неправилно и неправилно е превърнат към трета категория. Оспорва размера на осигурителния доход, индивидуални коефициент и датата на отпускане на пенсията.

Претендира присъждане на съдебни и деловодни разноски, както и на адвокатско възнаграждение.

Ответникът по жалбата – Директорът на ТП на НОИ С. – град, чрез процесуалния представител гл. юрк. Д. П. оспорва изцяло жалбата като неоснователна и недоказана и моли за нейното отхвърляне. Поддържа, че оспореният административен акт е законосъобразен и съдържа фактическите и правни основания за неговото издаване. Подробни съображения са изложени в писмено становище, приложено по делото.

Претендира юрисконсултско възнаграждение в максимален размер, с оглед фактическата и правна сложност на делото.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С.-ГРАД, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление № МП-40766 от 24.03.2014 г. М. Ц. П. е поискал отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/ при условията на § 4, ал. 1 от ПРЗ на КСО, като е представил документи по чл. 1 от НПОС за преценка на правото и определяне размера на пенсията, изрично е декларирал, че няма неописан стаж и лично е подписал заявлението.

С Разпореждане № [ЕГН] от 29.04.2014 г. на ръководител „ПО“ е разпореден отказ за отпускане на исканата пенсия. Разпореждането е получено лично от М. П. срещу подпис на 26.06.2014 г., ведно с два броя трудови книжки и осем броя удостоверения образец УП-3, и не е обжалвано.

На 03.12.2014 г. М. П. е депозирал искане № МКДП-731 да му бъде изготвено копие от Заявление за отпускане на пенсия /образец УП-1/ № МП-40766/24.03.2014 г., което му е било предоставено на 04.12.2014 г.

Със заявление № МП-31564/09.03.2015 г. М. Ц. П. отново е поискал да му бъде отпусната лична пенсия за ОСВ при условията на § 4 от ПЗР на КСО, като освен представените през 2014 г. документи за осигурителен стаж, които са му върнати на 26.06.2014 г., е приложил и Трудова книжка № 1132/10.11.1990 г., издадена от СО „Вагоностроене“, и издадените от ДФ „С.“ обр. УП-3 № 203-3/30.10.2000 г. и обр. УП-2 с № 203-2/30.10.2000 г. С новопредставените документи се попълва трудов стаж за липсващите периоди, за които жалбоподателят е декларирал, че не е упражнявал трудова дейност. Видно от датите на въпросните документи, лицето е следвало да

разполага с тях и към датата на подаване на първото си заявление на 24.03.2014 г., към което не са приложени.

След преценка на депозираните документи, с Разпореждане от [ЕГН]/200 от 15.06.2015 г. на ръководител „ПО“ пенсионният орган отново е постановил отказ за отпускане на исканата пенсия.

С Жалба № 1012-21-163 от 18.08.2015 г. М. П. е обжалвал последното разпореждане.

Със Заявление № 2113-21-7173 от 18.09.2018 г. М. П. е представил документи за „допълнително 4 години стаж“. С оглед новите доказателства, с Разпореждане № [ЕГН] от 17.10.2018 г. на лицето е отпусната лична пенсия за ОСВ по реда на чл. 68, ал. 3 от КСО от 18.09.2018 г. – датата на представяне на новите доказателства.

Във връзка с Жалба № 1012-21-1509/16.11.2018 г. срещу разпореждането от 17.10.2018 г., с разпореждане от 30.04.2019 г. предходното е отменено и пенсията е отпусната по реда на чл. 69б, ал. 2 от КСО от 23.07.2017 г. – датата, към която досежно лицето са изпълнени условията на чл. 69б, ал. 2 от КСО.

Разпореждането от 30.04.2019 г. е обжалвано с Жалба с № 1012-21-911 от 17.06.2019 г.

С Жалба № 1012-21-912 от 17.06.2019 г. М. П. отново е обжалвал Разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015 г.

Във връзка с обжалването на Разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015 г. и по съдебен ред, с Определение № 6951 от 18.09.2019 г. на АССГ, постановено по адм. д. № 7146/2019 г., жалбата е оставена без разглеждане като недопустима, производството по делото е прекратено и жалбата е изпратена на Директора на ТП на НОИ С. – град за произнасяне.

В тази връзка е постановено процесното Решение № 2153-21-359 от 22.11.2019 г., с което в изпълнение на съдебното определение са оставени без уважение Жалба № 1012-21-163/18.08.2015 г. и Жалба № 1012-21-912/17.06.2019 г. срещу Разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015 г.

За изясняване на спора в съдебното производство се изслуша допълнително съдебно-счетоводна експертиза.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в законоустановения срок, пред надлежен съд и от надлежна страна, за която е налице пряк и непосредствен интерес от обжалване на решението на пенсионния орган.

Жалбата, в частта ѝ срещу Решение № 2153-21-359 от 22.11.2019г., с което са оставени без уважение жалби от 17.06.2019г. и от 18.08.2019г. срещу Разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015 г., е допустима, но се явява НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореното решение е издадено от материално и териториално компетентен орган, съгласно чл. 117, ал. 3 във вр. с ал. 1, т. 2, б. „а“ КСО. Процесният акт е издаден в предвидената от закона писмена форма и съдържа всички предвидени в чл. 59, ал. 2 АПК във вр. с чл. 117, ал. 5 КСО реквизити, вкл. изрични фактически и правни основания за постановяването му. Всички формални белези на едно властническо волеизявление са налице. В решението са изложени подробни мотиви и са направени изводи, които според настоящия съдебен състав съответстват на събраните в хода на административното производство писмени доказателства.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя касателно разпореждането от 15.06.2015 г., че пенсионният орган не е зачел за осигурителен стаж времето на

безработица, на включване на работника или служителя в школи и курсове за преквалификация, на наборната военна служба и на обучение на курсанти и школници след навършване на пълнолетие до размера на наборната военна служба за съответния род войски, като за тези обстоятелства не му били изискани документи и се игнорирал стаж от военна служба от 2 години и три месеца. Видно от приложения в административната преписка опис на осигурителния стаж от 22.05.2015 г., пенсионният орган е зачел осигурителен стаж на жалбоподателя от 19.07.1968 г. до 31.12.1971 г. в размер на 3 години, 5 месеца и 12 дни от втора категория труд като „ученик автотенекеджия“. В този смисъл стажът на жалбоподателя за времето на придобиване на квалификация е зачетен, като е определен от втора категория труд.

Според посочения опис жалбоподателят е започнал работа на възраст 16 години, 2 месеца и 19 дни и е работил без съществени прекъсвания до 1990 г. Последното изключва претендираните 2 години и 3 месеца време на наборна военна служба, тъй като липсва правно основание за зачитането им. В хипотезата на дублиране, на основание чл. 38, ал. 11 КСО за осигурителен стаж не може да се зачита повече от календарното време.

В съдебно заседание от 25.02.2020 г. процесуалният представител на жалбоподателя представя Удостоверение № 7980/03.01.2020 г., издадено от Държавна Агенция „Архиви“, дирекция „Държавен военноисторически архив“ – [населено място], според което М. Ц. П. е бил на наборна военна служба в частите на Българската армия от 14.04.1972 г. до 30.03.1974 г. Този период е сключен в периода от 01.01.1972 г. до 09.03.1977 г., който е зачетен в пенсионното производство по Трудова книжка № 618, в общ размер 5 години, 2 месеца и 8 дни от втора категория труд. В с. з. от 12.01.2021 г. в обясненията си по реда на чл. 176 ГПК във вр. с чл. 144 АПК жалбоподателят потвърждава, че през периода 14.04.1972 г. до 30.03.1974 г. е отбивал редовната си военна служба. С оглед на тези нови доказателства, съдът счита, че времето наборната военна служба, което се зачита от трета категория труд, следва да се изключи от общия размер на зачетения на жалбоподателя осигурителен стаж от втора категория труд.

По данни от посочения опис на осигурителния стаж, зачетени са и периоди на безработица, както следва: от 01.03.1993 г. до 01.10.1993 г. и от 04.12.2013 г. до 05.02.2014 г. С оглед липсата на данни за други периоди, през които жалбоподателят да е получавал обезщетения за безработица, неоснователни са твърденията му, че такива не са му зачетени. От посоченото е видно, че длъжностното лице по „ПО“ е зачело надлежно периоди на придобиване на квалификация и на получаване на парично обезщетение за безработица с оглед на представените от жалбоподателя доказателства.

Според жалбоподателя неправилно не му е зачетен стаж във фирма „Книжна фабрика“, без да е посочен период и доказателство, въз основа на което този стаж да бъде зачетен. При прегледа на депозираните в пенсионното производство документи не се установяват данни досежно посочения осигурител, поради което следва да се приеме, че е липсвало основание за зачитане на придобит при същия стаж. Въпреки това с писмо с изх. № 1012-21-163*6/30.09.2019 г. административният орган е поискал информация за случая от [фирма], но писмото е върнато при ТП на НОИ С. – град с отбелязване, че адресатът е преместен. Последното опровергава твърденията на жалбоподателя, че при постановяване на атакуваното решение е бил нарушен чл. 35 АПК. Видно е, че са предприети необходимите действия за изясняване на

фактическата обстановка от страна на решаващия орган като задължителна предпоставка за издаване на административния акт и в съответствие с чл. 35 и сл. АПК.

На следващо място съдът намира за неоснователни и твърденията на жалбоподателя, че неправилно не са признати документи, както и че самият стаж е превърнат неправилно. Съображенията за това са следните:

В жалбата не се посочва изрично кои документи не са признати от решаващия орган, но видно от процесното решение това са издадените от СО „Вагоностроене“ и от ДФ „С.“, които жалбоподателят е депозирал след като е поискал издаване на копие от заявлението си от 2014 г. и с които се допълват периоди, за които няма представен стаж през 2014 г., когато жалбоподателят изрично е декларирал, че няма неописан трудов стаж и лично е подписал заявлението си.

От СО „Вагоностроене“ жалбоподателят е представил Трудова книжка /ТК/ № 1132, издадена на 10.11.1990 г. СО „Вагоностроене“. В нея е заверен само стаж в СО „Вагоностроене“ с периоди, които допълват записите в първоначално представените ТК № 618/16.07.1968 г., изд. от А. завод, гара Искър и ТК № 2503/21.05.1996 г., изд. От А. завод, гара Искър.

В тази връзка е налице утвърдена съдебна практика, според която наличието на няколко трудови книжки, без всяка една от тях да е продължение на предходната, разколебава официалната им доказателствена сила по чл. 347 от Кодекса на труда.

Освен това СО „Вагоностроене“ е създадено с Разпореждане № 5 на Бюрото на Министерския съвет от 27 януари 1987 г. /обн. ДВ, бр. 11/10.02.1987 г./, като в състава му влизат няколко завода. В ДВ, бр. 40/26.05.1989 г. е обнародвано решение на СГС за регистрация на държавна фирма „Т.“ със седалище С.. Съгласно Решение № 50 на МС от 1989 г. от обнародването в ДВ, бр. 40/26.05.1985 г. на регистрацията на ДФ „Т.“ прекратява дейността си СО „Вагоностроене“.

От посоченото е видно, че СО „Вагоностроене“ съществува от 10.02.1987 г. до 26.05.1989 г. Следователно стопанското обединение не съществува в правния мир за целия удостоверен в трудовата книжка период – от 1990 г. до 1997 г., поради което не може да бъде вписано в графа 1. в ТК, както и от негово име не може да бъде издадена трудова книжка на 10.11.1990 г., когато обединението вече не е съществувало в правния мир.

На следващо място, всички периоди, както и самата ТК при издаването ѝ, са подпечатани с печат с вписани в същия СО „Вагоностроене“ – ДФ „С.“.

Както бе посочено правопреемник на СО „Вагоностроене“ е ДФ „Т.“. Съгласно т. 2 на Заповед №54/14.06.1990 г. на министъра на икономиката и планирането, образуваната фирма с държавно участие „С.“ е правопреемник на дъщерната фирма „С.“ от фирмата „Т.“ – С., образувана с Решение № 50 на МС от 1989 г. Според заповедта, „ДФ „С.“ поема съответната част от активите и пасивите, както и другите права и задължения на фирма „Т.“ по баланса ѝ към 31 май 1990 г.“

Във връзка с цитираната Заповед, с Решение № 2 от 10.07.1990 г. по ф.д. № 2839/1989 г. по описа на СГС е регистрирано прекратяването само на ДщФ „С.“, като имуществото ѝ – активи и пасиви, се поема от Държавна фирма „С.“.

От посоченото е видно, че ДФ „С.“ не е правопреемник на цялата фирма „Т.“, респ. на СО „Вагоностроене“. С оглед това, съдът приема за доказано, че от ДР „С.“ не може да издава ТК и да оформят осигурителни периоди в СО „Вагоностроене“. Този извод се подкрепя и от Решение № 8216 от 25.06.2020г. на ВАС по адм.д. № 8922/2019г.

От ДФ „С.“ жалбоподателят е представил следните документи: обр. УП-2 № 203-2/30.10.2000 г. и обр. УП-3 № 203-3/30.10.2000 г.

В образец УП-2 № 203-2/30.10.2000 г. е посочен БУЛСТАТ[ЕИК] на осигурителя ДФ „С.“. От материалите по административната преписка е видно, че от писма от Агенцията по вписванията от 17.05.2011 г. и от 07.09.2016 г. се установява, че фирмата е вписана служебно в регистър Булстат със служебен код по БУЛСТАТ[ЕИК] на 06.06.2011 г. за нуждите на служебната пререгистрация в Търговския регистър към Агенцията по вписванията. В тази връзка вписаният в образеца на 30.10.2000 г. [улица] г., поради което не може да съществува в документ, издаден 11 години по-рано. Вписването на БУЛСТАТ, въведен през 2011 г. в документ, оформен, че е издаден през 2000 г., създава съмнение в доказателствената тежест на писмения документ. В този смисъл е и Решение № 3699 от 11.03.2020г. на ВАС.

Във въпросния образец е вписано, че „за невярно вписани данни, длъжностните лица, подписали удостоверението носят отговорност по чл. 349 и чл. 350 от Кодекса за социално осигуряване“. В тази връзка основателен е посоченият в процесното решение мотив за антидатиране на решаващия орган, че към 2000 г., когато се претендира, че е издадено коментираното удостоверение, посоченият кодекс има друго наименование, а именно – Кодекс за задължително обществено осигуряване – КЗОО, което е изменено в ДВ, бр. 67/2003 г., в сила от 29.07.2003 г., поради което не може да бъде вписано в удостоверение, издадено през 2000 г. От друга страна, в КЗОО в редакцията му към 2000 г. въобще липсват разпоредбите на чл. 349 и чл. 350, които са допълнени отново с изменението и допълнението на КЗОО, публикувано в ДВ, бр. 67/2003 г.

Правилно в процесното решение е посочено, че образецът е издаден на бланка, която не е била утвърдена към 2000 г., с включена графа „часове“. Изчисляването на осигурителен стаж и в часове и включването им като реквизит в образците е извършено след допълнението на чл. 9, ал. 1 от КСО, обн. в ДВ, бр. 112/2004 г. и изменението и допълнението на чл. 38 НПОС, обн. в ДВ, бр. 24/2005 г., в сила от 01.01.2005 г., поради което отново не може да фигурира в удостоверение по образец, издадено през 2000 г.

На стр. 2 са вписани името и ЕГН на лицето. Такова изискване – в случаите, когато удостоверението за осигурителен доход обр. УП-2 е изготвено на отделни страници, на всяка следваща да са посочени личните данни на лицето – име и ЕГН, съществува от 10.04.2012 г. Произволно добавяне на данни, извън точно регламентиранияте реквизити на удостоверението е недопустимо с оглед предвиденото в чл. 40, ал. 1 и ал. 2 от НПОС, че осигурителен стаж и осигурителен доход се удостоверяват с документ по утвърден образец. Правилно решаващият орган е приел и това обстоятелство като индичия за антидатиране на удостоверението.

На следващо място, вписаният осигурителен доход надхвърля три пъти размера на средномесечната работна заплата за страната, респ. средногодишния осигурителен доход за съответните периоди. Същевременно е установено, че фирмата е с начална дата на неплатежоспособност 31.03.1993 г. и обявена в неплатежоспособност с решение от 03.01.1997 г. на СГС. Видно от приложен по делото доклад от 09.12.1997 г. на Г. Х. – синдик на ДФ „С.“, архивът на фирмата е унищожен, а имуществото ѝ – разграбено. В същия този период – до 30.09.1997 г. жалбоподателят твърди, че е работил във фирмата и е получавал осигурителен доход, неколккратно надхвърлящ средномесечната работна заплата за страната за периода,

което би било реалистично за печелившо предприятие, но не и за такова с унищожен архив, разграбено имущество и в производство по несъстоятелност.

По отношение на образец УП-3 № 203-3/30.10.2000 г. следва да се посочи, че и в него е вписан БУЛСТАТ[ЕИК] на осигурителя ДР „С.“. Както бе посочено, същият съществува от 06.06.2011 г. и следователно не може да бъде вписан в документ, издаден на 30.10.2000 г.

В образеца е посочено, че трудът е първа категория съгласно т. 4 „н“ от Правилника за категоризиране на труда при пенсиониране. Посочената точка обаче не съществува в отменения ПКТП. В ДВ, бр. 58/1900 г. е обнародвано изменение в ПКТП /отм./, като е създадена т. 4а, б. „н“, но не и т. 4 „н“.

Образецът е на бланка, в която фигурира запис, че същият се издава „за да послужи при пенсиониране съгласно чл. 40 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж“ Изменението на наименованието на наредбата от Наредба за пенсиите на Наредба за пенсиите и осигурителния стаж е обнародвано в ДВ, бр. 19/2003 г., поради което същото не може да фигурира в удостоверение, издадено на 30.10.2000 г.

Отново, в бланката фигурира и графа „часове“. Вече бе посочено, че изчисляването на осигурителния стаж и в часове и включването им като реквизит в образците е извършено след допълнението на чл. 9, ал. 1 от КСО, обн. в ДВ, бр. 112/2004 г. и изменението и допълнението на чл. 38 НПОС, обн. в ДВ, бр. 24/2005 г., в сила от 01.01.2005 г., поради което отново не може да фигурира в удостоверение по образец, издадено през 2000 г.

И в двата непризнати от решаващия орган документа – обр. УП-2 № 203-2/30.10.2000 г. и обр. УП-3 № 203-3/30.10.2000 г. се откриват общи пороци, които допълнително разколебават доказателствената им сила.

И в двете удостоверения не е посочено къде се съхраняват изплащателните документи, което е липса на изискуем реквизит и пречатства проверката им. Необосновано процесуалният представител на жалбоподателя твърди, че данни касателно спорния стаж има във ведомостите на предприятието, без да представи доказателства за това.

Неправилно и в двете удостоверения е вписано, че ДФ „С.“ е правоприменник на СО „Вагоностроене“. Вече бяха изложени подробни мотиви, подкрепени от събраните по делото доказателства, за това, че ДФ „С.“ е правоприменник само на Дъщерна фирма /ДщФ/ „С.“, която от своя страна е част от състава на ДФ „Т.“ – правоприменник на СО „Вагоностроене“. Следователно ДФ „С.“ се явява правоприменник само на част правоприменника на СО „Вагоностроене“, а именно – на ДФ „Т.“ и не може да се приеме, че е налице универсално правоприменство между ДФ „Т.“ и ДФ „С.“, за да се твърди, че последната е правоприменник на СО „Вагоностроене“.

Съдът не кредитира заключението на вещото лице.

Стажът от втора категория труд не е намален от вещото лице с времето на военна редовна служба, което се зачита за трета категория. Така вещото лице не е определило правилно размера на осигурителния стаж на лицето.

При така установената фактическа обстановка и с оглед изложеното следва да се приеме, че с процесното решение ответникът – Директорът на ТП на НОИ С. – град правилно и обосновано е отказал да кредитира представените от жалбоподателя Трудова книжка № 1132, издадена на 10.11.1990 г. на М. Ц. П. от СО „Вагоностроене“, както и два броя образци УП-2 № 203-2/30.10.2000 г. и УП-3 № 203-3/30.10.2000 г., издадени на същото лице от ДФ „С.“.

Въз основа на гореизложеното настоящият съдебен състав намира, че не са налице отменителни основания по смисъла на чл. 146 АПК по отношение на оспореното Решение № 2153-21359/22.11.2019 г. на Директора на ТП на НОИ С. – град, доколкото същото е постановено от компетентен орган, в предписаната от закона форма, в съответствие с материалния, процесуалния закон, както и с целта на закона.

От страна на процесуалния представител на ответника е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в максимален размер, предвид правната и фактическа сложност на делото. С оглед изхода на спора, същото следва да бъде частично уважено, доколкото в с.з. от 23.03.2021 г. процесуалният представител на жалбоподателя е посочил, че е поел безплатно правната защита и съдействие на доверителя си, както и че последният е материално затруднен. Жалбоподателят М. Ц. П. следва да бъде осъден да заплати на ответника – Директора на ТП на НОИ С. – град сума в размер на 100 лв., представляващи разноски за юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 143, ал. 3 АПК във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 159, т. 1 АПК във вр. с чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С.-ГРАД, III отделение, 46-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба с вх. № 1012-21-2222/05.12.2019 г. на М. Ц. П., ЕГН: [ЕГН] срещу Решение № 2153-21359/22.11.2019 г. на Директора на ТП на НОИ С. – град, в частта ѝ срещу Разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015 г., като НЕОСНОВАТЕЛНА. ОСЪЖДА М. Ц. П. да заплати на ответника – Директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт С. – град юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: